„Danskeren"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA,
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Acceptance for Mailing at special rate of postage, provided for in Section 1103, Act of Oct. 3. 1917, authorized on July 8, 1918.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det sedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Den føderale Food Administration for Nebraska henstiller, at den nye Hvedeavl bringes paa Marked saa snart som muligt. Den væsentlige Grund for denne Henstilling er, at Transportationsmidlerne er bedre nu, end de vil blive senere, naar den snevre Transport begynder. — Møllerne kan betale for Hveden, hvad de vil, men der er sat Grænser for, hvad de kan tage for „flour" og Mølle-Foder. Saaledes vil Prisen paa det ene sætte Grænse for det andet. Farmerne er dog sikret $2.18 pr. Bushel for Hvede, mindre Prisen for Fragten til Omaha.

For at undgaa Misforstaaelse bekendtgør Food Administration for Nebraska, at Farmere, som giver Hvede for „flour" paa en Mølle, behøver ikke at tage „substitutes" paa Møllen. Men de skal underskrive en Forpligtelse, at de i samme Tidsrum, som de bruger Hvedemelet vil bruge ligesaa meget anerkendt „substitute". Den Bekendtgørelse, at Møllen maa bytte Flour for Hvede, er bleven opfatet derhen, at de, der bytter, er frigjort fra Substitut-Reglen. Men Substitut-Reglen gælder alle uden Forskel, bekendtgør Food Administrationen.

Sukker-Forbrugere i Nebraska, der sender til „Mail Order" Huse efter deres Sukker til Præserverering, skal fremlægge Certifikat, udstedt af Food Administrator i Countiet. Denne Regel er lagt ned af A. C. Lau, Vice-Administrator i Nebraska efter Anvisning fra Washington. Ordren tager særligt Hensyn til anden eller følgende „lots", der ikke kan købes i større Portioner end 25 Pund ad Gangen. Mail Order Huse kan ikke afsende Sukker uden efter Certifikat, der er udstedt og følger Ordren. Forbrugere, som forsømmer at faa et saadant Certifikat, vil blive forsinkede, idet Sukkeret ikke vil blive afsendt, før Reglens Fordring er efterkommet.

Ogsaa en Besparelse. Det fortælles fra en vis By i Minnesota, at det hidtil har kostet Byens „Grocery Stores" $28,000 om Aaret at levere Varer til deres Kunder. Nu har man indført „Cash and Carry" Planen, saa de $28,000 spares. Kunderne faar, eller forudsættes at faa, Fordelen heraf i Form af lavere Priser. Hvert „Store" betalte tidligere fra $1,800 til $2,500 om Aaret i Udgifter for at bringe Varer omkring. Food-Administration har erklæret slige Udgifter for unødvendige, hvorfor de bør undgaas, og pegt paa dem som een af Aarsagerne til de høje Priser. Afskaffelsen af Leveringssystemet medfører ogsaa, at en 6 a 8 Mand i Byen nu kan bruge deres Tid og Kræfter til nødvendigere Arbejde.

Dr. P. M. Lindberg, Forstander for den svensk-lutherske Augustana Synodens Imm. Hospital og Diakonissestiftelse i Omaha, er den 6. ds. uventet pludselig afgaaet ved Døden i en Alder af kun 54 Aar.— Vi læste om hans Død i The Omaha Bee af 7. ds. siden i „Augustana". Hans Dødsaarsag angives som Myocarditis (Betændelse af Hjertemusklerne). Past. Lindberg var født i Sverige 24. Maj, 1864 og kom sammen med sine Forældre til Amerika 1881. 1886 graduerede han fra Augustana College, Rock Island, Ill.

Efter at have gennemgaaet Augustana Synodens teologiske Skole samme Steds, ordineredes han i 1889 til Præst i Augustana Synoden. 1898 kaldtes han til Præst ved Immanuelskirken i Omaha, og 8 Aar senere til Forstander for Synodens Barmhjertighedsanstalter, i hvilken Stilling han virkede til sin Død. I Reformationens Jubelaar (1917) tilkendtes han af Augustana Colleges teologiske Seminar Doktorgraden i Teologi. I 7 Aar (1891—1898) var han Lærer i Kristendom ved Augustana College. Bladet Augustana siger, at Synoden i Dr. Lindberg har mistet en af sine værdifuldeste præstelige Kræfter.

Hvordan prædikes der? Den engelske Biskop Chelmsford sagde for nogen Tid siden i et Foredrag: Jeg mener som saa at fende evangelisk Tankegang Verden over — og jeg siger med tilbørlig Følelse af mit Ansvar: Det gamle Evangelium prædikes ikke, som vore Fædre prædikede det, eller som Paulus prædikede det. For nogen Tid siden hørte jeg en Prædiken i X Sogn, i hvilken Ordene Gud, Kristus, Jesus, Synd, Frelse, Tro, Himmelen ikke lød en eneste Gang! Det var sikkert et Undtagelsestilfælde — men er vi som evangeliske bestemte paa, naar vi betræder Prædikestolen, „ikke at vide andet end Jesus Kristus og ham korsfæstet?" Prædikestolen kan blive Stedet, hvor et ynkeligt Nederlag lides.

Jordens Salt.

For kort Tid siden (Nr. 30) optog vi en Artikel af Past. A. Schack derhjemme; den har Overskriften „Saltet"; vi henledte Opmærksomheden paa den, men hvor megen Opmærksomhed der blev skænket den, har vi intet erfaret om. Der var imidlertid meget i den, der var værd Opmærksomhed og Eftertanke.

Artiklen var en Tidsbetragtning. Den begyndte saaledes: „Vi Kristne synes at være enige om, at Verdenskrigen blandt andet har rørt den kristne Kirkes Svaghed. Den har kun i ringe Grad formaaet at gennemtrænge den moderne Kultur med Kristendommens Aand."

Idet der saa peges paa, at en af Hovedopgaverne for den troende Menighed er, at den ganske anderledes end hidtil bliver „Jordens Salt", siger Forfatteren:

„Lægmændene gør altsaa et lille Forsøg paa at blive „Verdens Lys", og det er udmærket, det er jo netop det, de er kaldede til. — Men det store og vigtige Spørgsmaal er: Vil de nu med det samme prøve paa at blive „Jordens Salt"? Hvordan dette skal gaa til, er det ikke saa vanskeligt at se. Saltet skal modarbejde den Forraadnelsesproces, der er saa aabenbar i hele det moderne Kultur- og Folkeliv. Hvad der er Aarsagen til denne Tilstand, ved vi i Grunden alle, — det er Pengegriskheden, Mammondyrkelsen, som med stigende Magt har taget Luven fra Gudsdyrkelsen. Det er den, der har den egentlige Skyld i Krigen, saavel som i de indre nationale Ulykker. Og det er let at se, at her er et Punkt, hvor ikke Præsterne, men netop Lægmændene, specielt Forretningsmændene, er kaldede til at gaa i Spidsen. Den troende Forretningsmand kender Grundskaderne i Handelslivet ganske anderledes, end Præsterne i Regelen vil kunne det; — han er udsat for de herhen hørende Fristelser, som Præsten ofte ganske undgaar; — og hans Ord vil derfor i disse Forhold have betydelig mere Vægt, end Præstens som Regel vil kunne faa. — Den troende Forretningsmand vil ofte have Lejlighed til at sige til Venner og Bekendte: „Dette er forkasteligt, ugudeligt, forløjet, — saadant er uværdigt for en Kristen og for Resten for ethvert rettænkende Menneske." Den troende Forretningsmand er Indehaver af Aktier, kommer paa Generalforsamlinger, sidder i Bestyrelser, og har derigennem Lejlighed til at gøre kristelige og moralske Synspunkter gældende for større eller mindre Forsamlinger, selv om dette maaske af mange maatte blive ilde hørt. Og der er sikkert ogsaa nogle troende Forretningsmænd, der har Evne til at tale og skrive, og som derfor gennem Foredrag, Bladartikler, Pjecer, Bøger, vil kunne blotte disse dybe Samfundssbrøst, som nødvendigvis grundig maa blottes, om en Sejr skal vindes."

Ved at læse denne Artikel af Past. Schack (hvem Red. har haft den Fornøjelse at høre og til Dels at følge med gennem Bladartikler i flere Aar) kom det til at staa klart for os, at her var sagt noget praktisk og rammende med Hensyn til Kristendommens Indflydelse baade paa den „moderne Kultur" og i Verdens Hverdagsliv.

Det er rigtigt nok at stille Fordringer til Præsten, baade hvad hans Forkyndelse og hans andet Arbejde angaar. Men det forslaar ikke.

Vi mindes en Gang for over 40 Aar siden, at en Mand sagde i en gudelig Forsamling i et Privathus: „Ja, saadan siger Præsten, og det er han jo nødt til, for det er hans Forretning, hans Levebrød"— eller omtrent saaledes faldt hans Ord.

Skønt Forholdet i Reglen sikkert er omvendt, nemlig at Præsten har valgt sin Levevej, fordi han tror, saa finder vantro Mennesker Adgang til paa slig Maade at slaa hen i Vejret, hvad Præsten siger. Men Lægmandens Vidnesbyrd og Liv og Handlinger kan han ikke afværdige paa den Maade.

Her falder os et Træk ind, som vi har fortalt ved flere Lejligheder. En kendt Fritænker derhjemme kom i Kirken, og da Præsten saa ham, gjorde han sig i sin Prædiken al Flid for at overbevise ham, men forgæves. Da Folk saa gik ud af Kirken, traf Fritænkeren en gammel Kone uden for Døren, som stod foran en lille Plet Is, som hun ikke turde gaa over. Fritænkeren hjalp hende saa over Isen. Hun saa ham i Øjnene, takkede ham og tilføjede: „Aa, hvor jeg ønsker, min Frelser var din".

Det faldt anderledes ved ham end Præstens dygtige Prædiken. Fritænkeren fik et Indtryk af, at den gamle Kone havde en Frelser, hun var glad ved, og som hun gerne vilde skulde være ogsaa hans Frelser.

Og det er det, vi saar stadig Indtryk af ved at læse og studere Apostelen Peters Breve, at det er almindelige, om vi vil lægge Kristne, han henvender sine Ord til; det er deres Liv og gode Vandel i Verden, han driver paa. Det er det, der skal være Jordens Salt.

Præstens Arbejde kan aldrig egentlig blive Jordens Salt. Hans Forkyndelse og Liv kan og bør absolut indeholde Salt, men det forslaar ikke. Hans Gerning falder ellers mere i Retning af „Verdens Lys."

Men Saltet maa blandes med det, spædes imellem det, som det skal bevare fra Forraadnelse. Guds Menighed kan aldrig blive Jordens Salt uden gennem alle de troendes Liv og Vandel og Handlinger.

Det rammer sikkert lige i Centrummet, naar Past. Schaack siger: „Det er Pengegriskheden, Mammondyrkelsen, som med stigende Magt har taget Luven fra Gudsdyrkelsen. Det er den, der har den egentlige Skyld i Krigen saa vel som i indre nationale Ulykker."

Og her kommer vi ind paa Omraader, hvor Præsterne som Regel er berøvet Anledningen til at gaa foran — vi tænker paa Opgaver, der skal løses gennem Pengeofre.

Det har kostet, og det vil herefter koste mange Penge at befæste, opbygge og udbrede Guds Rige. Gud ske Lov og Tak for den Offervillighed, Guds Riges Sag blandt os og dets Fremme ved os hidtil har mødt!

Her tænker vi først paa eller vil i hvert Fald nævne en Sag, som Den forenede Kirke har sat paa sit Program, Pensionssagen. Den kan ingen af os Præster føre frem, saaledes som en Lægmand, der har Øje for Sagen, kunde.

Det er naturligt for os Præster at tænke som saa: Anser de Mennesker, vi har arbejdet iblandt, vor Gerning værd et rimeligt Livsophold ogsaa ud over den Tid, da vi er arbejdsdygtige, saa faar de sige og vise det.

Der er Velstand nok iblandt vor Folk, ogsaa iblandt vort Kirkefolk; det er bl. a. de mange Automobiler Beviser for. Ikke at vi har imod, at Folk kører i Automobil. Men ingen af os kan vel sige til en Mand: Du har givet $2000 for en Automobil, kan du ikke give $1000 til Pensionsfondet?

Men en kristen Lægmand kunde sige til en ligestillet: „Se Nabo, Herren har rigelig velsignet os; vi har et prægtigt Hjem, vi har fint Køretøj. Ser du, jeg anser Kristendommen for Livets største Gode, og hvad vilde de timelige Goder være værd uden den med Frelse for Tid og Evighed. Jeg synes, vi godt kunde give hver et Tusinde Dollars (eller 500, eller 200 eller som Evnen er) til den Sag, den, der selv kan ofre, kan langt anderledes opfordre andre til at ofre end Præsten kan.

Og der er en anden Sag, vi tænker paa, at lægge troende Mennesker maa gaa i Spidsen for, om det skal lykkes at føre den igennem. Det er en Sag, der griber rigtig dybt ind i vort Kirkelige Liv og derigennem ogsaa i vort nationale Liv. Det er Skolesagen.

Vi lever i en Kulturtid, og det vil vi blive ved med ogsaa efter Krigen. Er end „tysk Kultur" kommen i Vanry gennem Krigen, det fordømmer ikke Kultur i og for sig.

Men Kultur fører altid Fristelse til Hovmod med sig, til — paa samme Tid som den højner Menneskelivet til at de der er kommen paa et højt Kulturtrin, vil mene, at de er noget ofo.

Derfor gælder det om, at den Kultur, der er løsrevet fra Kristendommen, ikke faar Overhaand. Det er jo netop det, der klages over, at Kristendommen „i ringe Grad har formaaet at gennemtrænge den moderne Kultur."

Den største Hjælp vi ser til at give Kristendommen Indflydelse paa den moderne Kultur er — ved Siden af troende Menneskers Indflydelse i Forretningslivet og ellers i det daglige Liv — kristelige Skoler, Kirkeskoler.

Og de maa være tidssvarende, om de skal kunne drage de kulturlystne unge Mennesker og hævde sin Indflydelse ved Siden af Statsskoler. Det gælder baade Lærekræfter og andet.

Men det vil kræve Pengeofre; og atter mener vi, at Præsterne som Regel er berøvet Lejligheden til at gaa foran. Det er klartseende Lægmænd, der forstaar, at det er Kristendom og kristelig Dannelse, der giver Livet sit Værd, Lægmænd, som med varme Hjerter for Kristendommens Sag forener Raad til selv at ofre, der er kaldede til og skikkede til at gaa i Spidsen for den Sags Fremme.

En saadan Tro som Raadegave har vi Brug for, og den kan blive til stor Velsignelse for vedkommende selv og for Kirkens Indflydelse i Verden.

Kassen er Tom.

Hvilken Kasse? Pensionskassen. Vi har ingen Penge til Pensioner i Oktober Kvartal. Maa jeg derfor bede alle dem, som ikke har betalt deres Medlemsbidrag for 1918, at gøre det snarest muligt. Ligesaa vil jeg bede alle de Kvindeforeninger, Ungdomsforeninger og enkelte Venner, som trofast støttede Præsteenkekassen, at komme Pensionsfondet i Hu med en god Gave i Sept., saa vi kan have tilstrækkelig Penge til 1. Oktober. Og jeg vil gerne henstille til dem, som ikke før har været med, at de stiller sig i deres Række, som yder til denne Sag; thi vi behøver eders Støtte, Venner. Enhver kan nok forstaa, at det er særlig det første eller de første Aar, det kniber, da vi begyndte paa bar Bund.

Glem saa ikke at sende en Gave i Sept. Maaned til Pensionsfondets Kasserer, Mr. S. C. Pedersen, Elk Horn, Ia.

I broderlig Ydmyghed
A. C. Weismann.

GOV. HARDING'S ANSWER.

Editor, "Danskeren",
Blair, Nebr.

Gentlemen:—

Referring to our communication of August 9th, we wish to inform you that we have today received a letter from Governor Harding of Iowa, enclosing copy of a reply to an inquiry on the subject, made by a friend of his in which he emphatically denies having made any remark of a derogatory nature against Americans of Danish descent or Denmark.

Among other things the Governor stated —

"The word "filth" is not in my vocabulary. I have gone through all of my reported speeches and the written ones, and nowhere did I find that I have used this word "filth"."

"Anyone reading the report of the speech in the Sac City Sun, which of course, was less than one-third of what I actually said, but a commendatory report, would gather the very impression that I have outlined. Not a soul left the meeting with the impression or the thought that an unkind thing was said about the Danes (and there wasn't), or that I had referred to their habits of living. This was not in my mind and it was not in the mind of a single soul who heard me speak.".

We think it but fair to the Governor to apprise you of this.

Yours very truly,
Jacob A. Riis League,
Carl Antonsen, Sec'y.

Det vedrører alle Amerikanere af dansk Afstamning.

I Danskeren af syvende August findes et Par Artikler, som er interessante og vedrører enhver Amerikaner af dansk Afstamning.

Den første har til Overskrift:

„Danskerne i Shelby og Audubon Counties, Ia., beskyldes for at være utro imod De Forenede Stater".

Den anden Artikel er „Amerikanisering og Sproget".

At det er sørgeligt at læse saadan en Beskyldning imod det danske Folk, boende i Shelby og Audubon Counties, Iowa, kan ikke nægtes. Og ønskeligt var det, om Grunde til saadanne Beskyldninger ikke fandtes i Fremtiden hverken imod Danskerne i Shelby og Audubon Counties eller noget andet Sted, hvor Amerikanere af dansk Afstamning bor, eller hvor den forenede danske ev. lutherske Kirke har sine Virksomheder.

Forfatteren af første ovennævnte Artikel spørger: „Hvad i al Verden er dog sket i de nævnte Counties?

Lignende spørges der vist nok af mangen en Amerikaner, der stammer fra Danmark. Og det ligger vel ikke fjernt at spørge: „Hvad er Grunden til, at det danske Folk i disse Counties er de eneste Danske i Staten Iowa, som beskyldes for at være utro imod De forenede Stater, da der mange andre Steder i Iowa bor baade Danske og Amerikanere af dansk Afstamning, som affekteres af Guvernørens Proklamation.

Hvad Grunden er hverken kan eller skal jeg forsøge at sige. Men i „Danskeren" i Artiklen „Amerikanisering og Sproget" læser vi, hvad Bladets Redaktør siger, naar han skriver, at „vi er kommen til Amerika ikke blot for at blive her, men for at blive Amerikanere, for at deltage i baade Landets Ve og Vel. Vi vil arbejde med for at blive en enig Nation."

Saa langt er Redaktøren med, og det er rigtigt og godt. Men saa siger han: „men slige radikale Forholdsregler, som Iowa's Guvernør og Nebraskas Council of Defense har proklameret er vi ikke med paa."

Altsaa det sørgelige i Redaktørens Syn paa Amerikanisering og Sproget er dette, at saa længe det kun kræver skønne Talemaader, kun kræver Amerikanisering i Teorien, saa er han med; men naar der forlanges, at man skal leve det, man skal praktisere det, saa vil man hellere gaa uden om Regeringens Ønsker, saa er man ikke med.

Og dersom Redaktørens „Syn" paa Amerikanisering og Sproget efterlyses iblandt det danske Folk i Shelby og Audubon Counties, saa forekommer det mig, at man kan ikke fortænke det amerikanske Folk og Presse, at de beskylder dem for at være utro imod de forenede Stater.

Endvidere i Stykket om Amerikanisering og Sproget læser vi: „Lad os nævne i sin Almindelighed, at hvad der leder os, det er Hensynet til, hvad der er „naturligt og praktisk", „og det er baade naturligt og praktisk, at alle, som er kommen til dette Land for at blive her og nyde dets Goder, bliver Amerikanere og lægger sig efter at lære Landets Sprog saa snart som muligt".

Men er det ikke Faktum og har det ikke ned igennem Tiden vist sig, at Amerikanisering og at lægge sig efter Sproget paa denne Maade (saa snart som muligt) ikke bringer nogen Resultat? Dersom dette ikke var Faktum, saa blev det ikke sagt, som man for nyligt har hørt, at for Nebraska Stats Vedkommende staar over halvtredsindstyve Procent af det danske Folk fremmed for det amerikanske Sprog.

Er dette Antal paalideligt for Nebraskas Vedkommende, og er det muligt, at saa mange af den danske Befolkning staar fremmed over for det amerikanske Sprog, saa forekommer det mig, at der er god Grund for Nebraskas Council of Defence's Proklamation, og at vi som amerikanske Danske burde være med til at fremskynde Amerikaniseringen og Sproget i State, County, By, Hjem og tillad mig at tilføje vore Menigheder.

Men der ikke findes mange Danske i vort Samfund, der har levet i Amerika tredive, fyrretyve ja maaske halvtredsfindstyve Aar og ikke forstaar det amerikanske Sprog eller faar noget Udbytte af en Tale i dette Lands Sprog? Er det naturligt og praktisk?

„Hvad der leder os, det er Hensynet til, hvad der er naturligt og praktisk". Jeg tænker paa mine Barndomsdage. Det var i den Tid, da Pastor Th. Helvig betjente Menigheden i min Fødeby. Da var det naturligt og praktisk for Menigheden at have sin Hverdagsskole for sine Børn. En otte a ni Aar var Pastor Helvig Lærer for os. Vi havde tre Dages dansk Undervisning og to Dage engelsk om Ugen de ti Maaneder af Aaret. Langt fra og Skam ville det være, om jeg i nogen Maade vilde ringeagte det, som den Gang for min Moder, min Præst og Menighed var naturligt og praktisk. Derimod har jeg meget at glæde mig over fra de Dage og at være baade Moder, Præst og Menighed taknemmelig for.

Kun eet vil jeg gerne hertil føje: „Mange Gange har jeg ønsket at have mere Kendskab til min Bibel og mere Undervisning paa de religøse Omraader i det amerikanske Sprog, thi naar vi, som har faaet hele vor bibelske Undervisning i det danske Sprog, skal veksle Tanker om de aandelige Ting paa det amerikanske Sprog, saa mærker man, at det naturlige og det praktiske har vi ikke faaet.

Naar man tænker paa de unge Mennesker i vort Samfund, der har levet i Amerika tredive, fyrretyve ja maaske halvtredsfindstyve Aar og ikke forstaar det amerikanske Sprog eller faar noget Udbytte af en Tale i dette Lands Sprog? Er det naturligt og praktisk?

„Hvad der leder os, det er Hensynet til, hvad der er naturligt og praktisk". Jeg tænker paa mine Barndomsdage. Det var i den Tid, da Pastor Th. Helvig betjente Menigheden i min Fødeby. Da var det naturligt og praktisk for Menigheden at have sin Hverdagsskole for sine Børn. En otte a ni Aar var Pastor Helvig Lærer for os. Vi havde tre Dages dansk Undervisning og to Dage engelsk om Ugen de ti Maaneder af Aaret. Langt fra og Skam ville det være, om jeg i nogen Maade vilde ringeagte det, som den Gang for min Moder, min Præst og Menighed var naturligt og praktisk. Derimod har jeg meget at glæde mig over fra de Dage og at være baade Moder, Præst og Menighed taknemmelig for.

Kun eet vil jeg gerne hertil føje: „Mange Gange har jeg ønsket at have mere Kendskab til min Bibel og mere Undervisning paa de religøse Omraader i det amerikanske Sprog, thi naar vi, som har faaet hele vor bibelske Undervisning i det danske Sprog, skal veksle Tanker om de aandelige Ting paa det amerikanske Sprog, saa mærker man, at det naturlige og det praktiske har vi ikke faaet.

Naar man tænker paa de unge Mennesker i vort Samfund, paa Børnene, der vokser op iblandt os, (selv har jeg fem), Hvad er saa naturligt og praktisk?

De fleste af vore unge Mennesker og Børnene bruger udelukkende det amerikanske Sprog ved deres Leg, ved deres Beskæftigelse, de tænker og de taler Amerikansk.

Men naar det gælder at give dem det bedste, vi har til dem, det religiøse, deres aandelige Føde, saa gives det til dem i et Sprog, de er fremmede for, et Sprog, der ikke er deres eget. Er det ikke Tiden, at Amerikanisere ogsaa Sproget, saa at de unge Mennesker og Børnene iblandt os bliver udrustet til at gaa ud i Livet? bliver bedre til at veksle Tanker om, hvad der er vor Tro og Lære, om de aandelige og bibelske Ting, saa de bliver i Stand til at tale om disse Ting intelligent, saa de bliver bedre til det, end vi har været?

At det bliver haardt for mange